

Abstrakt

Práce se zaměřuje na prezentaci a hodnocení vývoje zahraniční politiky habsburské monarchie v průběhu Krymské války v letech 1853/1854–1856. Tradiční postavení Rakouska mezi Ruskem a západními velmocemi a složitý komplex vnitřních problémů mu nedovolily vojenské angažmá na jedné či druhé straně sporu. Neutralitní politika, kterou vedlo v průběhu války Prusko spolu s Německým spolkem, zase nezaručovala dostatečnou ochranu rakouských zájmů spojených s Východní otázkou. Habsburská monarchie se tedy rozhodla pro vlastní nezávislou politiku spočívající ve stupňujícím se tlaku na Rusko a snaze omezit válečné cíle Velké Británie a Francie na únosnou mez a tím docílit co nejdříve uzavření míru a zabránit tak rozšíření války a případné další revoluční vlně. Hlavním nástrojem této politiky byla hrozba rakouského vojenského zásahu proti Rusku na jedné straně a naděje na tento zásah na straně západních velmocí. Německá politika Rakouska se zaměřovala na obranu vlastních pozic a využívání německých spojenců pro demonstrace namířené proti Rusku, které však nebyly vzhledem k neochotě členů Německého spolku příliš efektivní. Rozpad vídeňského systému za Krymské války, rozdílné zájmy velmocí a nedocenění rakouské politiky v jejím průběhu vedlo k izolaci Vídně v poválečných letech.